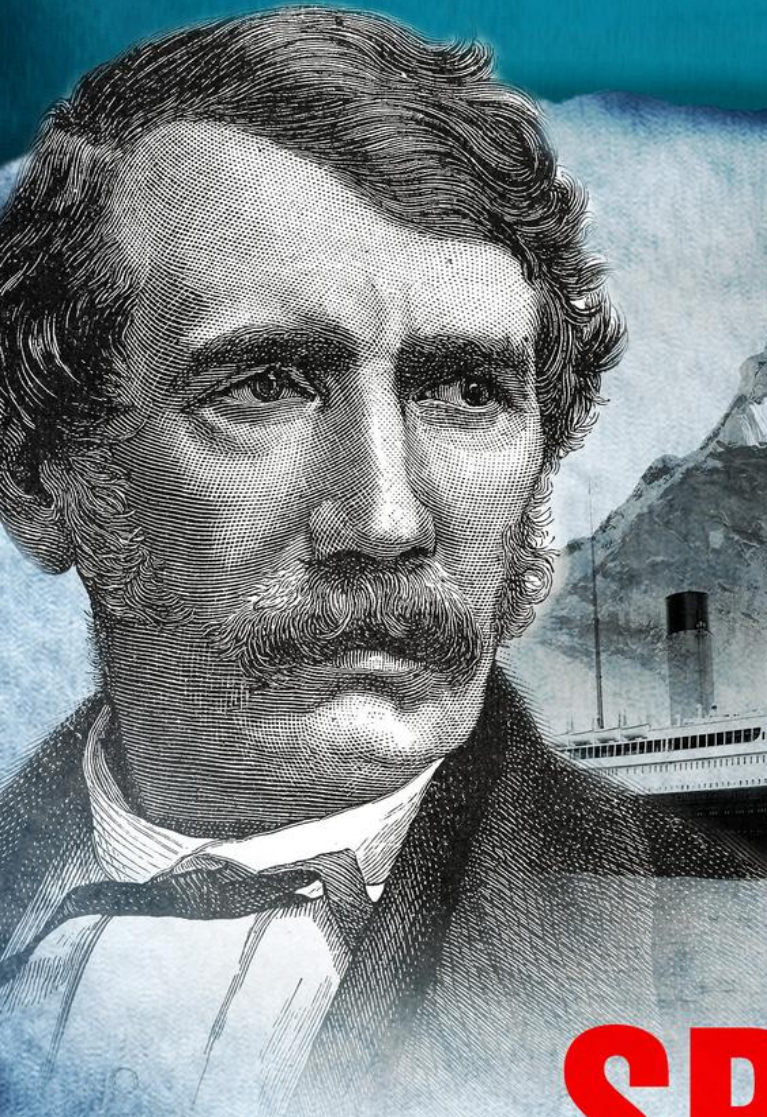

ALLT OM
Historia

 SAGA
EGMONT

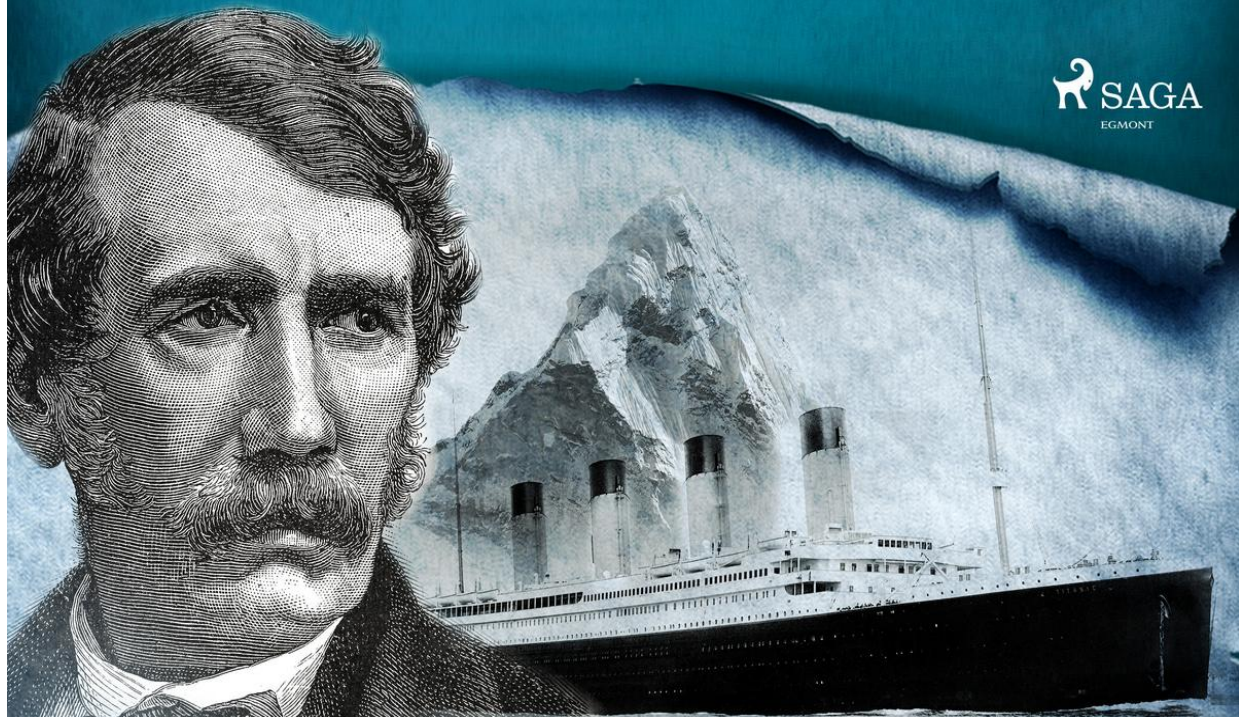

**SPÅRLÖST
FÖRSVUNNA**

ALLT OM
Historia

 SAGA
EGMONT

**SPÅRLÖST
FÖRSVUNNA**

Allt om Historia

Spårlöst försvunna

SAGA Egmont

Spårlöst försvunna

IanDagnall Computing / Alamy Stock Photo , Shutterstock

Copyright © 2020 Allt om Historia och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726381795

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Spårlöst försvunna

Sedan urminnes tider har människan lämnat spår efter sig. Krukskärvor, pilspetsar och ruiner vittnar om kulturernas utveckling, och samtida skrifter berättar historien. I dag kan forskare ta ett DNA-prov från ett flera hundra år gammalt hårstrå och kartlägga folkvandringar med hjälp av strontiumanalyser. Med andra ord är det nästan omöjligt att försvinna ur historien utan att lämna spår efter sig. Därför är det desto märkligare att ingen har kunnat förklara varför romarnas 9:e legion plötsligt försvann utan att lämna några spår i marken och utan noteringar i romarnas annaler. Det kan också vara förvånande att engelsmännens första koloni i Nordamerika tycks ha försvunnit. Ingen vet vart kolonisterna tog vägen, och deras ägodelar har aldrig hittats. I denna bok går vi på jakt efter dem som försvann spårlöst. Från Afrikas inre till farvattnen i Bermudatriangeln. Från Atlantens djup till Mount Everests topp.

Mycket nöje!

1. Försvunna i bermuda

Berättelserna om gulaktig dimma, mystiska virvlar i vattnet och kompasser som löpt amok har svept in Bermudatriangeln i en väv av myter. I dag har forskarna förkastat de vilda teorierna om ufon och undervattensriken och har i stället kunnat leverera mer logiska förklaringar.

Ett brummande fyller luften ovanför flottbasen Fort Lauderdale i Florida när fem Avenger-bombplan lyfter klockan 14:10 den 5 december 1945. De 13 unga besättningsmedlemmarna som ingår i den 19:e flyggruppen, Flight 19, sitter fastspända och är redo för dagens övning. De ska susa iväg över Atlanten öster om Floridas kust, där de ska släppa sina bomber i vattnet.

Vädret är vackert och övningen bör inte innebära några större problem. Men några timmar senare tar flygtornet i Fort Lauderdale emot ett radiomeddelande från besättningen i ett av planen:

”Kan inte längre sikta land. Det verkar som om vi tappat kursen”, lyder det från löjtnant Charles Taylors cockpit.

”Vilken är er position?” frågar operatören.

”Vi vet inte var vi är. Upprepar: Kan inte sikta land”, lyder rösten i den knastrande radion.

Under tio minuter bryts kontakten med planen. Men plötsligt hörs återigen ett anrop från olika piloter över radion:

”Vi kan inte hitta väst. Allt är fel. Vi kan inte vara säkra på någon riktning. Allt ser konstigt ut, till och med havet”, hörs det innan förbindelsen bryts igen. Radiooperatörerna i land sitter som på nålar. Först efter 20 minuter går det åter fram en signal. Löjtnant Taylor har av okänd anledning lämnat över befälet till en av de andra piloterna, som osammanhängande och nervöst stammar fram de sista ödesmättade orden från Flight 19:

”Vi vet inte var vi är ... allt är ... kan inte få rätt på något. Vattnet är inte längre vitt, utan grönt. Vi tror att vi kanske är 225 miles (360 km, reds. anm.) nordost om basen ... Det ser ut som om vi flyger in i ett stormigt hav... Vi är förlorade!”

Några få minuter efter den sista rapporten lyfter ett Mariner-plan med 13 man ombord för att undsätta de fem planen. Sjöflygplanet sätter kurs mot gruppens förmodade position, men tio minuter senare mister Lauderdale-basen kontakten även med Mariner-planet – och hör därefter aldrig något mer från besättningen.

INGA SPÅR EFTER DE FÖRSVUNNA

Sex flygplan och 26 män hade försvunnit, och även om flera hundra fartyg och över 300 flygplan under de kommande fem dyggen genomsöker området, så hittar de ingenting. Inget räddningsplan i vattnet. Inte ens en oljefläck på ytan. Inte den minsta vrakdel från de försvunna planerna visar sig.

”Vi kan inte ens komma med en kvalificerad gissning om vad som har hänt”, fastslår de personer ur flottans ledning som undersöker saken, innan de meddelar att åtminstone Mariner-planet med största sannolikhet har exploderat.

De fem planens oförklarliga försvinnande är bara en av många gåtor som förknippas med det nyckfulla område till havs som kallas Bermudatriangeln. I över 100 år har fartyg

och flygplan försvunnit här för att aldrig mer dyka upp. Piloter, sjömän och passagerare fruktar farvattnen där naturens lagar tycks satta ur spel. Ingen kan känna sig säker i den mystiska triangeln - i alla fall inte om man tror på myten.

Flera århundraden innan besättningarna i Flight 19 försvann upplevde självaste Christofer Columbus något egendomligt då han som första europé seglade in i Bermudatriangeln i oktober 1492. Ett par dagar innan italienaren upptäckte Nya världen betedde sig hans kompass underligt, och senare ökade mystiken då ett märkligt ljus dök upp på havet. Sjöfararen beskrev synen som "ett litet vaxljus som guppade upp och ned".

Columbus något vaga beskrivning av vad han såg 1492 betraktas som den första indikationen på att något mystiskt pågår i Bermudatriangeln - även om expeditionsfartygen inte råkade ut för några missöden den där oktoberdagen för över 500 år sedan.

År 1881 var det besättningen på skeppet Ellen Austin som kände håren resa sig i nacken när de seglade in i tät dimma och plötsligt såg en skonare driva runt. Sjömännen från Ellen Austin gick ombord men hittade inga spår av människor, varken levande eller döda. Det främmande fartyget var som ett spökskepp där allt levande på något mystiskt sätt hade försvunnit.

Ännu mer uppseendeväckande var det när den amerikanska flottans lastfartyg, USS Cyclops, försvann spårlöst i Bermudatriangeln på sin rutt från Barbados till England 1918. Inte en enda vrakspillra återfanns av det nästan 200 meter långa och 19 000 ton tunga jättefartyget, och inte en enda kropp från den 309 man stora besättningen. Det märkligaste av allt var att fartyget inte vid något tillfälle sände radiosignaler som antydde

problem. Till på köpet försvann två av Cyclops systerfartyg på samma rutt 1941.

Men det var först 1952 som en amerikansk journalist skrev en artikel, "Sea Mystery at Our Back Door" i magasinet Fate, där han pekade ut "en triangel i vattnet mellan Florida, Bermuda och Puerto Rico" som särskilt farlig, eftersom flera fartyg och flygplan hade försvunnit i området - bland annat Flight 19. Det 1,3 miljoner kvadratkilometer stora havsområdet i Atlanten fick senare sitt namn när en amerikansk författare 1974 skrev om "Dödens triangel" och kallade den Bermudatriangeln.

MAGNETFÄLT SKAPAR STÖRNINGAR

På 1960- och 1970-talet vällde historierna om mystiska försvinnanden och nära döden-upplevelser fram.

Besättningar på fartyg och flygplan berättade gärna om tät, gulaktig dimma, instrument och kompasser som löpte amok och våldsamma oväder som kom från ingenstans. Allt vildare teorier om den så kallade Dödens triangel uppstod i kölvattnet av berättelserna. Vissa förklarade händelserna med att ufon drog till sig skepp och flygplan eftersom rymdvarelser hade en undervattensbas i området, och andra pekade ut det mytomspunna öriket Atlantis som orsaken. Vad kunde vara mer uppenbart än att avancerad teknik från undervattensriket drog ned fartygen till havets botten?

Men även mer seriösa forskare i form av meteorologer, geologer och oceanografer har försökt lösa Bermudatriangelns gåta. Oavsett vilka orsaker som ligger bakom, är det ett faktum att över tusen personer har försvunnit i regionen under de senaste drygt 100 åren. Men hur kan det ha gått till?

En av förklaringarna som togs fram redan på 1960-talet är att Bermudatriangelns magnetfält får mystiska saker att hända i farvattnet. Det kan bland annat förklara varför så många piloter och sjömän genom tiderna har upplevt att deras kompasser plötsligt snurrar runt, runt och blir totalt oregerliga och oanvändbara - precis som för Flight 19.

Jordens magnetfält uppstår eftersom glödande järn och nickel flyter runt i jordens kärna, där det skapar elektriska strömmar. Magnetism kan påverka kompassnålar och i teorin även flygkroppar eller fartygens metallskrov. Antagandet är att magnetfältet är särskilt kraftigt i Bermudatriangeln och att det kan få elektroniken i fartyg och plan att vackla. Problemet med teorin är att jordens magnetfält inte alls är så extraordinärt i Bermudatriangeln. Det sker långsamma förändringar i magnetfältet på hela jorden, men det är så minimala variationer att det enligt forskarna inte har någon större inverkan på en kompass eller annan mekanisk utrustning. Och kompassen ombord på en fiskeskuta i Nordsjön blir precis lika påverkad av magnetfältet som ett lastfartyg i Bermudatriangeln. Under navigationen har det dock betydelse hur nära ekvatorn fartyget befinner sig, och därför avviker avläsningarna vid Bermudatriangeln från andra platser. Detta var inte något som Columbus kände till 1492, men sjökaptener på 1900-talet har inte kunnat använda detta faktum som ursäkt. Numera känner man nämligen till avvikelserna på olika platser på jorden, och de är i dag en helt normal del av navigationen. Fartygsbesättningar vet att kompassen inte pekar mot den geografiska nordpolen utan mot den magnetiska nordpolen som ligger flera hundra kilometer från den geografiska - för tillfället i nordligaste Kanada. Avvikelsen vid Bermudatriangeln är cirka 10 grader, men den kan vara större på andra platser. De som använder kompass måste därför alltid kompensera för kompassens

missvisning beroende på var de befinner sig. Amatörseglare, som också har vittnat om Bermudatriangelns nyckfullhet, skulle kanske kunna tappa orienteringen första gången i farvattnet om de inte tog hänsyn till omständigheterna - men knappast erfarna sjömän.

Med nutidens gps-utrustning som får information från satelliter är felaktiga kompassavläsningar inte längre ett problem. Därför hör kustbevakningen vid Bermudatriangeln inte längre några berättelser om vilsna kompassnålar. Men kanske bär andra företeelser under vattenytan en del av ansvaret för förlisningarna i farvattnet.

UNDERJORDISK GAS SÄNKER SKEPP

En annan populär förklaring till händelserna i Bermudatriangeln är att olyckorna beror på metangas. Teorin går ut på att havsbotten i regionen flyttar sig, vilket leder till stora utsläpp av bubblande metangas som stiger upp till havsytan och får fartygen att sjunka. Fartygen förlorar helt enkelt sin flytkraft, enligt denna teori.

Enligt geologer ligger Puerto Rico, Bermudatriangelns södra punkt, på en aktiv plattgräns med hög tektonisk aktivitet. Detta bidrar till frekventa jordskalv, så att havsbotten under regionen kan förskjutas och eventuellt släppa ut metangas. Antalet registrerade jordskalv är dock betydligt större sydost om Puerto Rico, och regionen vid Bermudatriangeln drabbas av färre jordskalv än många andra platser i Atlanten. Det är dock ett faktum att det finns underjordisk metangas. Den amerikanska geologiska myndigheten USGS har konstaterat att det särskilt i den västra delen av Bermudatriangeln, nära Florida, finns